

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Snesitelné bydlení v centru Prahy, z. s.**, se sídlem Růžová 947/8, Praha 1, zast. Mgr. Josefem Spolkem, advokátem, se sídlem Anežská 809/6, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2025, č. j. 8 A 3/2025-39,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2025, č. j. 8 A 3/2025-39, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 12. 11. 2024, č. j. MHMP 1837761/2024, sp. zn. S-MHMP 1829187/2024 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 3. 9. 2024, sp. zn. P10-398656/2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 18 140 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Josefa Spolka, advokáta, se sídlem Anežská 809/6, Staré Město, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. MHMP 1837761/2024; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 3. 9. 2024, sp. zn. P10-398656/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve věci žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), týkající se informací o úplatném pobytu v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 18/2019 Sb. hl. m. Prahy, ve znění obecně

závazné vyhlášky č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „obecně závazná vyhláška č. 18/2019 Sb. hl. m. Prahy“).

[2] Stěžovatel podal dne 10. 7. 2024 žádost o informace, v níž pod bodem I. žádal o *seznam adres všech zařízení a míst na území Městské části Praha 10, kde je poskytován úplatný pobyt a počet lůžek sloužících k poskytnutí úplatného pobytu v těchto zařízeních a místech k 31. březnu 2024 v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy*. Dále pod bodem II. žádal o *celkovou částku v Kč, kterou Městská část Praha 10 převedla na účet hlavního města Prahy za období od 1. ledna 2023 do 31. března 2024 v členění po čtvrtletích v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy*.

[3] Povinný subjekt dne 5. 8. 2024 poskytl informace částečně, přičemž k požadovaným informacím pod bodem II. jednak uvedl, že všechna zařízení a místa poskytující úplatný pobyt na území Městské části Praha 10 nabízejí celkem 2 701 lůžek, jednak uvedl i požadovanou celkovou částku, kterou Městská část Praha 10 převedla na účet hlavního města Prahy. Požadované informace pod bodem I. odmítl poskytnout s odkazem na § 15 odst. 1 informačního zákona, ve spojení s § 52 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), s odůvodněním, že poskytnutí těchto informací by mohlo umožnit identifikaci konkrétních daňových subjektů a jejich majetkových poměrů.

[4] K odvolání stěžovatele bylo rozhodnutí povinného subjektu ze dne 5. 8. 2024 zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Povinný subjekt ve věci vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž opět částečně odmítl informace poskytnout tentokrát s odkazem na § 10 informačního zákona. Stěžovatel ve věci podal znovu odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného by poskytnutí požadovaných informací mohlo vést k identifikaci konkrétních daňových subjektů a jejich majetkových poměrů, avšak tyto informace jsou chráněny zákonem.

[5] V **žalobě** stěžovatel uvedl, že se dlouhodobě zabývá dopady krátkodobého ubytování (dále jen „Airbnb“) a založil za tímto účelem spolek, který se věnuje tomuto společenskému problému; svojí činností a aktivitami plní roli tzv. společenského hlídačského psa. Stěžovatel tvrdí, že výběr místních poplatků neodpovídá skutečnému stavu a že dochází ke ztrátám v řádech desítek až stovek milionů korun; tyto skutečnosti mohou být důvodem, proč žalovaný odmítá informace poskytnout. Stěžovatel poukázal na jiná rozhodnutí žalovaného, podle nichž žadatel poskytnutím informací nezíská přehled o majetkových poměrech dotčené osoby; v této souvislosti namítl porušení zásady legitimního očekávání.

[6] Pro neposkytnutí požadovaných informací tudíž dle stěžovatele neexistuje zákonný důvod. Nesouhlasí s tím, že informace o adresách a počtu lůžek v zařízeních poskytujících úplatný pobyt jsou citlivé informace a jejich zveřejnění by mohlo umožnit identifikaci konkrétních daňových subjektů; tyto informace nelze podřadit pod § 10 informačního zákona. Dále namítl, že v době podání žádosti ještě nebyla spuštěna aplikace nahlížení do katastru nemovitostí, která nyní poskytuje veřejně dostupné informace; majitel nemovitosti navíc není vždy poskytovatel ubytovacích služeb. I kdyby stěžovatel zjistil, ve kterých nemovitostech se poskytuje úplatný pobyt a počet lůžek, nezískal by informace o vytížení ubytovacích kapacit ani o částce za lůžko. Plátcem poplatku z pobytu je poskytovatel úplatného pobytu, což neznamená, že je majitelem nemovitosti. Stěžovatel rovněž podotýká,

pokračování

že při realizaci práva na informace je třeba jakákoliv omezení vykládat restriktivně. Žalovaný nezohlednil konkrétní okolnosti posuzované věci. Podle stěžovatele byl test proporcionality proveden účelově, když hodnotil pouze skutečnosti podporující závěr žalovaného; žalovaný navíc nezohlednil veřejný zájem na poskytnutí informací.

[7] **Městský soud** žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Uvedl, že podle judikatury je střet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost výslovně vyřešen ve prospěch poskytování informací. To platí i pro posuzovanou věc, neboť úprava mlčenlivosti je vždy stejná. Normativně zakotvená povinnost mlčenlivosti se v posuzované věci týká pouze úředních osob zúčastněných na správě daní (§ 52 odst. 1 daňového řádu). Nejde o povinnost správního orgánu jako veřejnoprávního subjektu, který má zákonem svěřenou působnost v oblasti veřejné správy. Povinnost mlčenlivosti dle § 52 daňového řádu tedy správní orgán neváže.

[8] Dále městský soud zkoumal, zda neexistuje důvod pro odmítnutí poskytnutí informací podle § 10 informačního zákona. V této souvislosti konstatoval, že povinný subjekt odmítne informaci poskytnout, jestliže: 1. informace byla povinným subjektem získána na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění nebo sociálním zabezpečení, a zároveň 2. se jedná o informaci o majetkových poměrech osoby, která podle zákona o informacích není povinným subjektem. Městský soud neměl pochybnosti o tom, že první podmínka byla splněna, tudíž se zabýval podmínkou druhou.

[9] Jde-li o obsah pojmu „majetkové poměry“, městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85, podle něhož mezi majetkové poměry spadají jak aktiva, tak pasiva subjektu. V této souvislosti uvedl, že na základě zákona o místních poplatcích vzniká daňovému subjektu daňová povinnost v podobě zaplacení poplatku z pobytu, která má povahu závazku a v rámci účetní rozvahy se řadí mezi pasiva.

[10] Stěžovatel se žádostí domáhal seznamu adres všech zařízení a míst na území městské části Praha 10, kde je poskytován úplatný pobyt, a o počet lůžek sloužících k poskytnutí úplatného pobytu v těchto zařízeních a místech k 31. březnu 2024 v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 18/2019 Sb. hl. m. Prahy. Dle městského soudu na danou věc dopadají závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 289/2017-37, dle kterého má žadatel právo vědět o tom, kolik bylo vybráno úhrnem na daních a jak takto shromážděné zdroje stát vynakládá, ale nikoliv, které konkrétní osoby mu dluží či dlužily na daních, protože tyto informace již ohrožují důvěrnost majetkových poměrů těchto daňových subjektů. Už pouhá povědomost o daňové povinnosti subjektu, která odhaluje i jen částečný či neúplný obraz o jeho majetkových poměrech, může vést k aplikaci § 10 informačního zákona. Podle městského soudu tak byla stěžovateli správně poskytnuta první část informace, tj. kolik bylo na poplatcích vybráno, nikoliv však druhá, týkající se informací, ze kterých lze zjistit od koho.

[11] Městský soud dále konstatoval, že podle poskytnutých informací je na území městské části Praha 10 poskytováno (nahlášeno) celkem 2 701 lůžek určených ke krátkodobému ubytování. V případě poskytnutí konkrétních adres s uvedením konkrétního počtu lůžek na jednotlivých adresách je v některých případech možné, že dojde ke zcela přesnému odhalení

konkrétní osoby a její vcelku přibližné poplatkové (daňové) povinnosti. Podle názoru městského soudu již toto narušuje ochranu důvěrnosti majetkových poměrů subjektů, které nejsou povinnými subjekty podle informačního zákona, přičemž se jedná o informace získané na základě zákonů o daních, poplatcích apod.; je proto namístě aplikovat § 10 informačního zákona. Stejně tak již samotné sdělení počtu lůžek k poskytnutí úplatného pobytu v konkrétním zařízení a místě v kombinaci se znalostí výše poplatku na jedno lůžko za jeden den, která přímo vyplývá z vyhlášky (50 Kč) vede k výpočtu, který již vcelku přibližuje dílčí informaci o majetkových poměrech, konkrétně poplatkovou (daňovou) povinnost plátce poplatku. Na základě těchto okolností lze zcela přesně vypočítat poplatkovou povinnost plátce poplatku při plné obsazenosti všech jím poskytovaných lůžek na konkrétní adrese. Na tom ani nic nemění skutečnost, že lůžka může pronajímat nájemce vlastníka. Tyto informace tedy nelze poskytnout, neboť ohrožují důvěrnost majetkových poměrů daňových subjektů.

[12] K roli tzv. společenského hlídacího psa městský soud uvedl, že jakkoliv existuje veřejný zájem na ochraně kvality bydlení v městských centrech a na regulaci krátkodobých ubytovacích služeb, je nutné zdůraznit, že samotné poskytování těchto služeb má převážně soukromoprávní povahu. Role tzv. společenského hlídacího psa předpokládá výkon reálného dozoru nad činností veřejné správy či hospodaření s veřejnými prostředky a kvalifikovaný vstup do veřejné debaty, nikoliv sledování soukromoprávních aktivit osob. V posuzované věci nebylo prokázáno, že by tato role stěžovateli svědčila.

[13] K aplikaci § 11 odst. 3 informačního zákona městský soud uvedl, že se v dané věci nejedná o kontrolní, dozorovou, dohledovou ani obdobnou činnost. Městská část má pravomoc pouze poplatek vybrat, nevede žádné dozorové ani kontrolní řízení. Informační zákon v § 10 zvláště chrání daňové informace; pokud by zákonodárce chtěl, aby se výluka podle § 11 odst. 3 informačního zákona vztahovala též na správu daní, učinil by tak výslovně. Městský soud uzavřel, že odmítnutí poskytnutí informací na základě § 10 informačního zákona v daném případě ob stojí.

[14] V **kasační stížnosti** stěžovatel uvedl, že důvodem pro neposkytnutí informace v režimu informačního zákona není povinnost mlčenlivosti. Podle stěžovatele § 10 informačního zákona nedopadá na správu poplatků, což vyplývá z poznámky pod čarou uvedené v zákoně. Stěžovatel trvá na své žalobní argumentaci, že z demonstrativního výčtu v poznámce pod čarou je zřejmé, že jde o právní předpisy týkající se kontrolních mechanismů v různých oblastech (§ 10 a § 11 informačního zákona). Nebyla tudíž naplněna podmínka plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové a dohledové činnosti. Stejně tak nebyla splněna podmínka, že se na informace vztahuje mlčenlivost, neboť zákon č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích (dále jen „zákon o poplatcích“), žádnou povinnost mlčenlivosti úředním osobám neukládá.

[15] Stěžovatel namítá, že městský soud své odůvodnění opřel o výklad několika protichůdně znějících rozsudků. Vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 289/2017-37, avšak odklonil se od rozsudku téhož soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2 As 132/2011-121. Druhý zmíněný rozsudek přitom obsahuje relevantní závěry pro posuzovanou věc, když z něj plyne, že pouze informace o majetkových poměrech daňových subjektů či jiných (třetích) osob jsou vyloučeny z informační

pokračování

povinnosti. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval ukládáním pokut za přestupky, přičemž stěžovatel namítá, že při ukládání pokuty se přihlíží k majetkovým poměrům, které jsou ve správním rozhodnutí zpravidla v hrubých číslech uvedeny; správní rozhodnutí jsou běžně poskytována podle informačního zákona. Dle stěžovatele tudíž i dílčí či obecné informace o majetkových poměrech poskytovat lze.

[16] Žádost stěžovatele neobsahovala požadavek na identifikaci osob; informace o počtu lůžek sama o sobě neumožňuje identifikaci konkrétního daňového subjektu. Stěžovateli je navíc kladeno k tíži, že katastr nemovitostí obsahuje veřejné údaje o majitelích nemovitostí (kteří nemusejí být poskytovateli ubytování). Počet lůžek neumožňuje zjistit obsazenost, cenu za noc ani skutečný příjem; proto nelze získat ani dílčí obraz o majetkových poměrech třetích osob. Argument soudu o dovozování výše příjmu padá i na tom, že stěžovatel nezná výši nákladů poskytovatelů ubytování. Městský soud pochybil, pokud se nevypořádal s námitkou stěžovatele a problematiku posuzoval plošně.

[17] Stěžovatel dále tvrdí, že většina subjektů (jiných městských částí) informace poskytl. Test proporcionality byl dle jeho názoru proveden účelově. Žalovaný navíc nepostupoval jako obvykle, když si nevyžádal souhlas třetích osob s poskytnutím informací. K této žalobní námitce se městský soud nevyjádřil, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[18] Stěžovatel dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21, podle něhož musí povinné subjekty identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být zákonnou výlukou chráněno a vzájemně poměřováno. Dle stěžovatele měl povinný subjekt posuzovat i současný stav problematiky Airbnb panující jak v cizině, kde dochází k přísné regulaci a zákazům, tak v České republice, kde probíhá debata o změně zákona. Stěžovatel také namítá, že městský soud nezohlednil jeho roli jako společenského hlídače psa. Dále poznamenal, že se měl městský soud zabývat tím, zda nebylo možné poskytnout alespoň některou z požadovaných informací. V této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba jakákoli možná omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem. Stěžovatel závěrem shrnul, že městský soud řádně neposoudil to, zda byla splněna první podmínka pro možnost odepřít poskytnutí informací (zákonný podklad) a nesprávně vyhodnotil, že požadované informace mají charakter informací o majetkových poměrech majitele nemovitosti.

[19] Žalovaný se ve **vyjádření ke kasační stížnosti** ztotožnil se závěry městského soudu. Poznamenal, že ačkoliv není mlčenlivost s ohledem na § 19 informačního zákona samostatným důvodem pro odmítnutí žádosti, v případě daní a poplatků zakládá § 10 informačního zákona důvod pro odmítnutí informací v obdobném rozsahu, v němž jsou informace o majetkových poměrech dotčených osob jinak chráněny povinností mlčenlivosti dle § 52 a násl. daňového řádu. Žalovaný pak souhlasí s tím, že informace o adresách a počtu lůžek v zařízeních, kde je vybírán místní poplatek z pobytu (ubytovací zařízení), byly získány při výkonu správy poplatku podle zákona o místních poplatcích (§ 10 informačního zákona). Poznámka pod čarou č. 8 k § 10 informačního zákona odkazuje mj. i na povinnost mlčenlivosti upravenou v § 24 zákona o správě daní, tj. na ustanovení, které bylo přímo nahrazené právě § 52 a násl. daňového řádu. Místní poplatek z pobytu je pro účely daňového

řádu považován za daň a s výhradou dílčí speciální úpravy jeho správa v režimu daňového řádu probíhá. Skutečnost, že zákon o místních poplatcích není zvlášť uveden v poznámce pod čarou č. 8 proto není překážkou. Tento výčet navíc není vyčerpávající.

[20] Městský soud se dle žalovaného dostatečně vypořádal s judikaturou, kterou stěžovatel zmínil v žalobě. Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelem že jím žádané informace o adresách a počtu lůžek v zařízeních, kde je poskytován úplatný pobyt, znemožňují identifikaci konkrétních plátců poplatků. Žádané informace představují důležitý prvek, který v řadě případů umožní propojit konkrétní nabídku na poskytnutí úplatného pobytu zveřejněnou na internetové platformě s konkrétní adresou a často i s konkrétní osobou, která pobyt nabízí; pokud pobyt nabízí vlastník, je to s pomocí katastru nemovitostí až triviální. Argument stěžovatele, že informace o počtu lůžek nevypovídá o obsazenosti, ceně sezónnosti, ani skutečných příjmech, není dle žalovaného přiléhavý. Správce poplatku nemůže poskytnutí informace posuzovat optikou relativní váhy konkrétní informace ve struktuře celkového majetku dotčené osoby. Žalovaný se domnívá, že § 10 informačního zákona musí dopadat též na údaje o majetkových poměrech, které lze označit za dílčí. Jde-li o namítanou účelovost testu proporcionality, žalovaný odkázal na závěry městského soudu, s nimiž se ztotožňuje.

[21] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném do 31. 12. 2025 (dále jen „s. ř. s.“)], je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupený advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek městského soudu neshledal nepřezkoumatelným, neboť je z něj zcela zřejmé, k jakým skutkovým a právním závěrům městský soud dospěl, na základě jakých skutečností a jakými úvahami byl při posuzování relevantních otázek veden, přičemž výrok rozsudku má oporu v jeho odůvodnění. Dle ustálené judikatury platí, že postačí, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) postačí i odpověď implicitní, což připouští i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Soud tedy není povinen reagovat na každý dílčí argument žalobce (stěžovatele). Zmíněné judikatuře rozsudek městského soudu dostál. Otázka věcné správnosti rozsudku městského soudu (zákonnosti) je již předmětem věcného posouzení.

pokračování

[25] Není sporu o tom, že důvodem neposkytnutí informací v režimu informačního zákona není povinnost mlčenlivosti. Ke vztahu mezi § 19 informačního zákona a § 52 daňového řádu se zdejší soud v minulosti již opakovaně vyjádřil, přičemž odkázat lze především na rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2 As 132/2011-121, z něhož vycházel rovněž městský soud (v podrobnostech Nejvyšší správní soud poukazuje na body 30. až 32. napadeného rozsudku, s nimiž se ztotožňuje). Ostatně primárním důvodem neposkytnutí informací pod bodem I. bylo zachování důvěrnosti o majetkových poměrech ve smyslu § 10 informačního zákona, zjištěných povinným subjektem při zpracování poplatku za ubytování podle obecně závazné vyhlášky č. 18/2019 Sb. hl. m. Prahy. Stěžovatel však sporuje, že se na plnění poplatkové povinnosti podle zákona o poplatcích ve spojení s vyhláškou č. 18/2019 Sb., hl. m. Prahy, vztahuje § 10 informačního zákona, což dovozuje z poznámky pod čarou vztahující se k předmětnému ustanovení; dle stěžovatele se navíc nejedná ani o kontrolní dozorovou a dohledovou činnost. Stěžovatel dále zpochybňuje, že na základě požadovaných informací lze zjistit majetkové poměry poskytovatelů pobytových služeb (Airbnb).

[26] V § 10 informačního zákona jsou vymezeny podmínky, za kterých musí (obligatorně) povinný subjekt odmítnout poskytnutí požadovaných informací. Povinný subjekt odmítne informaci poskytnout, jestliže: 1. informace byla povinným subjektem získána na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení, a zároveň 2. se jedná o informaci o majetkových poměrech osoby, která podle zákona o informacích není povinným subjektem. Toto ustanovení tedy chrání důvěrnost majetkových poměrů soukromých osob, které nejsou povinnými subjekty, získaných na základě zmíněných zákonů.

[27] Poznámka pod čarou č. 8 informačního zákona pak uvádí demonstrativní výčet právních předpisů, na jejichž základě byla požadovaná informace povinným subjektem získána, přičemž je podle § 10 informačního zákona zapovězena ke zveřejnění či poskytnutí třetí osobě. Jakkoliv se v poznámce pod čarou nevyskytuje odkaz na zákon o poplatcích, není pochyb o tom, že informace týkající se majetkových poměrů získaných od osob při plnění jejich poplatkové povinnosti podle tohoto zákona, podléhá režimu § 10 informačního zákona. V této souvislosti je nutné podotknout, že podle ustálené judikatury nejsou poznámky pod čarou normativní součástí textu právního předpisu, nýbrž jsou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98). Důležitý je text zákona, který v § 10 informačního zákona výslovně uvádí, že chráněné jsou informace získané (mimo jiné) na základě zákona o poplatcích; zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích je zcela jistě takovým zákonem. Požadované informace pak povinný subjekt získal na základě zákona o poplatcích ve spojení s § 4 odst. 2 písm. c) obecně závazné vyhlášky č. 18/2019 Sb. hl. m. Prahy, podle něhož musí plátce správci poplatku v ohlášení uvést „*adresy všech zařízení nebo míst, kde poskytuje úplatný pobyt, a počet lůžek, sloužících k poskytnutí úplatného pobytu v těchto zařízeních nebo místech*“. Přesně tyto informace stěžovatel ve své žádosti pod bodem I. požadoval. Podle § 7 zmíněné vyhlášky pak správu poplatku vykonávají příslušné městské části. Námitce stěžovatele, že nebyla splněna první podmínka pro odmítnutí poskytnutí informace, tj. zákonný podklad, proto nelze přisvědčit.

[28] Důvodná není ani námitka stěžovatele, že nebyla naplněna podmínka plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové a dohledové činnosti. Jak bylo výše zmíněno, povinný subjekt odmítl poskytnout část požadovaných informací pod bodem I. žádosti s odkazem na § 10 informačního zákona. O kontrolní, dozorové a dohledové činnosti hovoří § 11 odst. 3 informačního zákona, podle něhož povinný subjekt neposkytne informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů *kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti*. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu uvedenými v bodech 56. až 60. napadeného rozsudku; zde městský soud dospěl k závěru, že důvod podle § 11 odst. 3 informačního zákona pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací na daný případ nedopadá. Správu místních poplatků dle zákona o poplatcích lze spíše charakterizovat jako výkon veřejné správy v oblasti správy daní podle § 1 odst. 2 daňového řádu, když jejím cílem je zejména stanovení správné výše poplatku, jejich vybírání případně vymáhání. Ostatně podle zákona o poplatcích je poplatek z pobytu daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu, přičemž tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak (§ 4 daňového řádu). Jakkoliv zákon o informacích dále neupřesňuje, co spadá pod *kontrolní, dozorovou, dohledovou* či *obdobnou činnost*, jedná se o činnost odlišnou. Lze souhlasit s městským soudem, že zpravidla půjde o takovou formu veřejné správy, jejímž předmětem je pozorování chování nepodřízených subjektů ve vnějším právním vztahu, jeho porovnání s právem a případná aplikace nápravných nebo sankčních opatření. Z toho vyplývá, že § 11 odst. 3 informačního zákona na nyní posuzovaný případ nedopadá.

[29] K otázce, zda požadované informace mají povahu informací o majetkových poměrech osob, které nejsou povinnými subjekty ve smyslu informačního zákona, se městský soud vyjádřil v bodech 47. až 52. napadeného rozsudku. Stěžovatel žádal o seznam adres všech zařízení a míst na území Městské části Praha 10, kde je poskytován úplatný pobyt, a informaci o počtu lůžek sloužících k poskytnutí úplatného pobytu v těchto zařízeních a místech k 31. březnu 2024 v souladu s obecně závaznou vyhláškou 18/2019 Sb. hl. m. Prahy. Podle městského soudu v případě poskytnutí konkrétních adres s uvedením konkrétního počtu lůžek na jednotlivých adresách v některých případech může být odhalena konkrétní osoba a její přibližná poplatková povinnost; navíc, již samotné sdělení počtu lůžek k poskytnutí úplatného pobytu v konkrétním zařízení a místě v kombinaci se znalostí výše poplatku za jedno lůžko za jeden den, které přímo vyplývá z vyhlášky, vede k výpočtu, který již přibližuje dílčí informace o konkrétní poplatkové povinnosti plátce poplatku.

[30] S těmito závěry se Nejvyšší správní soud však již neztotožňuje. Pro posouzení věci je stěžejní vymezit, co se rozumí pod pojmem „majetkové poměry“ a zda stěžovatelem požadované informace tento pojem naplňují. V této souvislosti lze poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 5. 3. 2009, č. j. 5 As 31/2007-75, podle něhož *„[p]ři výkladu majetkových poměrů je nutno vyjít především z výše uvedených druhově vymezených zákonů, na jejichž základě získávají povinné subjekty příslušné informace. Majetkové poměry fyzických a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod. Za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze za daných okolností považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva a je bez významu, zda jsou tyto závazky vůči soukromoprávním subjektům či vůči státu.“* Ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2 As 132/2011-121, Nejvyšší správní soud

pokračování

konstatoval, že z informační povinnosti povinného subjektu jsou na základě § 10 informačního zákona vyňaty takové informace, které „*mohou mít v konkrétních případech vypovídací hodnotu o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem; z informace o výši daně z příjmů lze dospět k představě o výši příjmů této osoby, z informace o tom, zda určitý subjekt uhradil daň z nemovitostí, a v jaké výši lze zjistit, zda je vlastníkem nemovitosti, a zjistitelná je zároveň její přibližná hodnota a parametry, atd.*“ Z citované judikatury rovněž vyplývá, že pro aplikaci § 10 informačního zákona postačí, pokud požadované informace mají pouze dílčí vypovídací hodnotu o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, neboť bude prakticky nerealné zjistit komplexní přehled o jmění takové osoby. Informační zákon však chrání pouze takové informace, na jejichž základě si lze učinit, byť jen částečnou, avšak reálnou představu o majetkových poměrech (jmění) konkrétní osoby.

[31] Za informace týkající se majetkových poměrů subjektu zdejší soud v již citovaném rozsudku č. j. 5 As 31/2007-75 označil příslušenství daně, a to pro jeho akcesorickou povahu, když z jeho výše lze, byť zprostředkovaně zjistit informace o výši daňové povinnosti a výši daňových nedoplatků, což určitým způsobem podává rámcový obraz o celkových majetkových poměrech dotčeného daňového subjektu. Stejně tak zdejší soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007-89, č. 1532/2008 Sb. NSS, vyslovil, že poskytnutí informací o daňových úlevách konkrétních daňových subjektu brání § 10 informačního zákona. V rozsudku ze dne 12. 7. 2018, č.j. 10 As 289/2017-37, z něhož (nesprávně) vycházel městský soud, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvěrnost majetkových poměrů daňového subjektu narušuje také informace o tom, které konkrétní osoby státu dluží na dani a kolik mu dluží.

[32] Od výše zmíněných případů se však nyní posuzovaný případ zásadně liší. Zveřejnění adres, kde se poskytují pobytové služby, a počet lůžek, nemůže vést k odhalení majetkových poměrů konkrétní osoby. K tomu by bylo nutné nejprve identifikovat plátce poplatku a obsazenost pobytového zařízení, přičemž, jak správně upozornil stěžovatel, plátcem poplatku může být jak vlastník nemovitosti, tak například nájemce. Dále by bylo nutné zjistit konkrétní poplatkovou povinnost za požadované období. Ani tyto informace by však dle názoru Nejvyššího správního soudu neumožnily učinit si alespoň dílčí obraz o majetkových poměrech osoby. Je tomu tak proto, že sazba poplatku je stanovena paušálně a činí 50 Kč za osobu a každý započatý den pobytu, s výjimkou dne počátku pobytu (§ 3 obecně závazné vyhlášky č. 18/2019 Sb. hl. m. Prahy). Jedná se tedy o fixní částku danou právním předpisem, která však sama o sobě ani v kombinaci se znalostí o počtu lůžek v pobytovém zařízení nemůže vypovídat, a to ani odhadem, o faktické poplatkové povinnosti plátce poplatku za určité období. Na rozdíl od výše zmíněných případů, kdy zdejší soud dovodil nutnost ochrany důvěrnosti majetkových poměrů podle § 10 informačního zákona, nelze z požadovaných informací zjistit bližší údaje o jmění plátce poplatku (a někdy ani plátce samotného), jako je například základ daně z přidané hodnoty či daně z nemovitosti, z nichž se (být zprostředkovaně) již podává rámcový přehled o majetkových poměrech (jmění) plátce poplatku.

[33] Povinný subjekt a žalovaný k odhalení totožnosti plátce poplatku argumentují tím, že tento údaj lze jednoduše zjistit propojením poskytnutých informací (adres) s informacemi dostupnými v katastru nemovitostí. Nutno podotknout, že předmětem žádosti nebyla informace o plátcu poplatku. Jak bylo shora již uvedeno, plátcem může být jak vlastník

nemovitosti, tak nájemce. Stran ochrany důvěrnosti majetkových poměrů navíc nepostačí pouhá informace o plátcí poplatku. Pokud se jedná o možnost identifikace vlastníka konkrétní nemovitosti, je nutno podotknout, že tato informace je veřejně přístupná z katastru nemovitostí, přičemž zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon) je vůči informačnímu zákonu *lex specialis*. Nejvyšší správní soud připouští, že informace o vlastnickém právu k nemovitosti již může mít dílčí vypovídací potenciál o majetkových poměrech vlastníka nemovitosti, nicméně tato informace je veřejně přístupná, a tedy zveřejněním konkrétní adresy pobytového zařízení fakticky nedochází k odhalení informací, které by jinak byly veřejnosti nepřístupné.

[34] Městský soud v bodě 50. napadeného rozsudku předestírá výpočet poplatkové povinnosti plátce poplatku při plné obsazenosti všech jím poskytovaných lůžek na konkrétní adrese. Tento odhad je však dle názoru Nejvyššího správního soudu pouze hypotetický a není založen na reálném podkladu. Z požadovaných informací nevyplývá obsazenost, cena za noc, skutečný čistý příjem plátce poplatku, ani jeho poplatková povinnost za určité období. Lze tedy uzavřít, že poskytnutí informací ohledně adres a počtu lůžek nevede k odhalení majetkových poměrů plátce poplatku. Důvod pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací dle § 10 informačního zákona proto neobstojí.

[35] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že základním smyslem a účelem informačního zákona je zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru, tedy kontrola výkonu veřejné moci, s výjimkou zákonem výslovně uvedených informací, a tomu odpovídající povinnost povinných subjektů informace ve své působnosti poskytovat. Platí tedy zásadně úplná informační povinnost povinných subjektů, tzn., že režimu informačního zákona podléhají všechny informace o činnosti povinných subjektů s výjimkou informací, jejichž ochranu předpokládá výslovně zákon (např. § 7 až § 11 informačního zákona či zvláštní zákony). Povinný subjekt má povinnost vážit veškeré důvody, které v daném případě stran ochrany požadovaných informací přicházejí v úvahu.

[36] V této souvislosti je třeba zdůraznit, že samotná platforma Airbnb neumožňuje identifikaci ubytovacího zařízení před potvrzením rezervace ze strany poskytovatele úplatného pobytu, a to především z důvodu zajištění bezpečnosti a soukromí hostů i hostitelů. Tato zařízení hosté mohou využívat jak k účelům pracovním (například z důvodu pracovní cesty), rekreačním či jiným. V každém případě zde fyzické osoby, jakožto hosté, po určitou dobu realizují svůj soukromý život. Nelze ani odhlédnout od toho, že v konkrétním ubytovacím zařízení mohou mít svá bydlení rovněž fyzické osoby (ať už z titulu nájmu nebo vlastnictví). Skutečnost, že aplikace Airbnb neumožňuje před potvrzením rezervace zjistit přesnou adresu ubytovacího zařízení, má především sledovat ochranu soukromí a majetku jak hostitelů, tak hostů. Ochrana soukromí je garantována čl. 10 odst. 2 Listiny. Pojem „*soukromí*“ pak podle judikatury Ústavního soudu zahrnuje též obydlí, přičemž „*obydlí*“ je třeba chápat materiálně; není proto rozhodné, zda osoba své obydlí vlastní, nebo je užívá z titulu nájmu [nález sp. zn. II. ÚS 2048/09 ze dne 2. 11. 2009 (N 232/55 SbNU 181)]. Je proto třeba zvážit, zda zveřejněním přesné adresy ubytovacího zařízení by mohlo dojít k narušení soukromí fyzických osob ve smyslu § 8a informačního zákona. Na tuto skutečnost sporadicky upozornil povinný subjekt již ve svém rozhodnutí, nicméně jeho odůvodnění v této souvislosti není vůbec dostatečné. Aniž by Nejvyšší správní soud předjímal výsledek dalšího řízení, povinný subjekt bude muset zvážit veškeré relevantní

pokračování

zákonné důvody k ochraně požadovaných informací, předně tedy důvod dle § 8a informačního zákona.

[37] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odmítnutí požadovaných informací (adresy a počet lůžek) na základě § 10 informačního zákona neobstojí, neboť tyto informace samy o sobě nijak nevypovídají o majetkových poměrech třetích (soukromých) osob. Vzhledem k této skutečnosti se již Nejvyšší správní soud nezabýval pro nadbytečnost dalšími stěžovatelskými námitkami, které s ohledem na výsledek řízení ztratily význam.

[38] Nejvyšší správní soud se však musel dále zabývat tím, zda přichází v úvahu postup podle § 16 odst. 6 informačního zákona. Podle tohoto ustanovení má správní soud nejen postavení soudu přezkumného, ale rovněž soudu nalézacího; tzn., že poté, co v rámci svého přezkumu zjistí nezákonnost napadeného rozhodnutí, má povinnost zkoumat existenci případných důvodů pro neposkytnutí informace a při zjištění, že neexistují, má nařídít povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Pravomoc uplatnit apelační princip a nařídít povinnému subjektu poskytnout informace má přitom nejen krajský, respektive městský soud, ale také Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 66/2013-25).

[39] Nejvyšší správní soud přesto v nyní souzené věci nemohl postupovat dle § 16 odst. 6 informačního zákona a žalovanému, respektive povinnému subjektu nenařídil požadované informace poskytnout. Důvod k tomuto postupu soud vysvětlil v bodě 36. tohoto rozsudku, když má za to, že poskytnutí požadovaných informací může bránit jiný zákonný důvod, jímž je ochrana soukromí ve smyslu § 8a informačního zákona; tím se však povinný subjekt ani žalovaný ve svých rozhodnutích řádně nezabývali. Vzhledem k tomuto deficitu nebylo možné přistoupit k vydání tzv. informačního příkazu.

[40] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu (výrok I.).

[41] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci by městský soud – v souladu s vysloveným závazným právním názorem – neměl jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného, potažmo jemu předcházející rozhodnutí povinného subjektu. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (výrok II.).

[42] V dalším řízení je žalovaný, respektive povinný subjekt vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu, který lze stručně shrnout tak, že žádost stěžovatele nebylo možné odmítnout s odkazem na ochranu důvěrnosti majetkových poměrů dle § 10 informačního zákona; současně však ani nebylo na místě vydat tzv. informačního příkaz podle § 16 odst. 6 informačního zákona, jak bylo vysvětleno shora, a proto soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[43] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

[44] V řízení před městským soudem nebyl stěžovatel zastoupen advokátem, a proto jediný náklad řízení představuje pouze soudní poplatek zaplacený za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč.

[45] V řízení o kasační stížnosti již stěžovatel byl zastoupen advokátem, který učinil dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a seps kasační stížnosti [tj. úkony podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Na sazbu mimosmluvní odměny je třeba použít § 7 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu, tj. částku 88 000 Kč. Při této tarifní hodnotě činí odměna za jeden úkon právní služby 4 620 Kč. Náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí 450 Kč. Celková odměna zástupce žalobce v řízení před Nejvyšším správním soudem tedy činí 10 140 Kč. Zástupce stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu nedoložil, že by byl plátcem DPH, ačkoliv k tomu byl vyzván. Dále jsou náklady řízení o kasační stížnosti tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč.

[46] Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 18 140 Kč. (3 000 Kč + 10 140 Kč + 5 000 Kč). Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. února 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu